

# เข้าใจผิด



ลูกา 15:1-2

เมื่อพระเยซูทรงสอนประชาชนนั้น  
ก็จะมีทั้งคนฟาริสี และคนยากจน คนเก็บภาษี  
คนบาปมาฟังกันเต็ม  
คนฟาริสี และธรรมาจารย์ ไม่ค่อยจะพอใจ  
ก็เพราะพระเยซูทรงพูดคุย กินอาหารกับพวกเขา  
คนฟาริสีคิดว่า พวกเขา..เป็นชนชั้นสูง เป็นคนดี เป็นคนที่น่า  
เคารพ จะไปสูงส่งกับสามัญชน คนเก็บภาษี คนยากจนไม่ได้  
“ดูซิ ชายคนนี้ทั้งต้อนรับคนบาป  
และกินอาหารร่วมกับพวกเขา”  
แต่พวกเขาทั้งสองพวกก็ไม่ชอบพระเยซูเหมือนกัน  
และคิดว่าตนเองเป็นคนดีกว่าคนอื่น ๆ

# ลูกแกะแสนรัก



ลูกา 15:3-7

เมื่อพระเยซูทรงเห็นว่า ฟาริสี และธรรมาจารย์  
กล่าวดูหมิ่นคนอื่นว่าเป็นคนบาป โดยที่ไม่มองตัวเอง  
จึงทรงเล่าเรื่องหนึ่ง....

ถามหน่อยเถอะ หากท่านมีแกะอยู่ร้อยตัว  
แต่ตัวหนึ่งหายไป จะไม่ทิ้ง 99 ตัวไว้ที่ทุ่ง  
แล้วออกไปเที่ยวหาตัวที่หายไปหรือ?

เมื่อเจ้าของแกะ เจอมัน เขาดีใจมาก

จับมันแบกขึ้นบ่า เอากลับมา

ไม่เท่านั้น เขายังไปเชิญเพื่อน ๆ มาร่วมยินดีกับเขาด้วย!

“มายินดีกับเราเถอะ เพราะเราพบแกะที่หายไปแล้ว”

พระเยซูทรงหันไปรอบๆ

“นี่แหละ ในสวรรค์จะยินดีที่คนบาปคนเดียวกลับใจใหม่  
มากกว่าคนดี 99 คน ที่ไม่ยอมกลับใจ!”

# เหรียญอันมีค่า



ลูกา 15:8-10

เมื่อพระเยซูทรงเล่าเรื่องแกะหายแล้ว

ก็ทรงเล่าอีกเรื่องว่า

ผู้หญิงคนหนึ่ง มีเหรียญเงินอยู่ 10 เหรียญ

แล้วอยู่มา เหรียญหนึ่งเกิดหายไป...

พวกเจ้าคิดว่า เธอจะอย่างไร?

แน่นอน เธอจะจุดตะเกียง

กวาดบ้าน รื้อทุกอย่างขึ้นมา

เธอจะหาจนกว่าจะพบเหรียญนั้น

พอพบแล้ว เธอดีใจมาก เรียกเพื่อน ๆ มาพร้อมหน้าพร้อมตา

“มาดีใจด้วยกันกับฉันนะ เพราะฉันพบเหรียญที่หายไปแล้ว”

เช่นกัน พวกเจ้ารู้ไหมว่า

ทูตสวรรค์ของพระเจ้าจะยินดี

เพราะคนบาปคนเดียวที่กลับใจ

คิดว่า เหล่าฟาริสี และธรรมาจารย์

จะรู้สึกอย่างไรกับเรื่องที่พระเยซูทรงเล่า?

## ขอส่วนแบ่ง

---



ลูกา 15:11-12ก

แกะที่หายไป ผู้เลี้ยงได้ตามหาจนพบ  
เหรียญหาย เจ้าของก็ตามหาจนเจอ  
พระเยซูทรงเล่าเรื่องอีกเรื่องที่แปลกออกไป  
คราวนี้ สิ่งที่หาย ... ไม่ได้ถูกตามหาแบบนั้น  
สิ่งที่หายไป คือคน เขาตั้งใจจะละทิ้งครอบครัวไป  
พระเยซูทรงเล่าว่า  
ชายคนหนึ่งมีลูกชายสองคน  
เจ้าน้องชายมาหาพ่อ และกล่าวว่า  
“ท่านพ่อขอรับ  
ขอมรดกส่วนที่เป็นของลูกเถิดขอรับ .... ”

# พ่อไม่ขัดใจ



ลูกา 15:12ข-13

ถึงแม้ว่าลูกชายคนที่สองทำตัวไม่น่ารัก แต่พ่อก็แบ่งสมบัติให้ลูกชายทั้งสองคน ได้สมบัติมาแล้วก็ฝืนหวาน เขาได้อยู่แล้วว่า จะทำอะไร เขาจะทำทุกอย่างที่เคยฝืนอยากจะทำ เขาห่อเสื้อผ้า ถูเงิน แบกขึ้นป่า เดินทางไปเมืองไกล เมื่อไปถึง เขาก็เริ่มต้นทำอย่างที่เขาอยากทำ ใช้ชีวิตอย่างสุรุษสุราย ไม่สนใจอะไรนอกจากความสนุกสนาน เขาพลาดลมรดกที่ได้มาจนหมดเกลี้ยง

เป็นอะไรนี่? เหตุใดจึงทำตัวเช่นนี้ ? เพื่อน ๆ เคยเห็นคนที่ได้เงินเยอะ ๆ มาแล้วใช้หมดภายในไม่กี่วันเช่นนี้ไหม ฝ่ หรือ ฉลาดกันนี้?

# ประสบการณ์ใหม่



ลูกา 15:14-16

เมื่อเงินหมด พอดีกับในเวลานั้น เกิดข้าวยากหมากแพง  
มีการกันดารอาหารในเมือง  
เขาจึงไม่มีอะไรเหลือ... หันหาความช่วยเหลือ  
แต่เพื่อน ๆ ที่เคยสนุกด้วยกันก็ไม่มีอะไรจะช่วยเหลือเขา  
เขาจึงไปขออาศัยกับชาวเมืองที่เป็นเกษตรกร  
ที่นั่น.....เขาถูกใช้ให้ไปเลี้ยงหมูในทุ่ง  
โห... อยู่บ้านไม่เคยต้องทำงานหนักแบบนี้  
แต่เจ้าลูกชายคนเล็กก็ต้องยอม  
ไม่งั้นก็คงต้องนอนกลางถนน ยิ่งแย่เข้าไปใหญ่  
ที่หนักเข้าไปกว่านั้นคือ  
ใช้ให้ไปเลี้ยงหมู แต่ไม่ให้อาหารกินด้วย  
แม้กระทั่งฝักถั่วของหมูมันก็ดูน่ากินมาก ๆ  
จากลูกชายของพ่อที่มั่งคั่ง ชีวิตแสนสบาย  
.... กลายเป็นคนเลี้ยงหมู  
ขณะที่เขานั่งอยู่กับหมูนั่นเอง....  
เขาคิดอะไรขึ้นได้!! .....

## สำนึกแล้ว

---



ลูกา 15:18-20

เขาก็เริ่มมองเห็นความจริงขึ้นมา...  
เขามองภาพในอดีตว่า ตัวเองทำอะไรกับพ่อ  
ตัวเองใช้ชีวิตสามะเลเทเมา  
เขาทำเช่นนี้ ทำร้ายจิตใจของพ่อ  
..... และเขาก็เห็นความจริงอีกอย่าง  
ท่านพ่อก็มีคนรับใช้มากมาย... พวกเขาไม่เคยอดเลย  
และตัวตัวเอง จะมาอดตายที่น้อยอย่างนี้หรือ  
ไม่เอา ข้าควรจะไปหาท่านพ่อ  
สารภาพกับท่านว่า ข้าได้ทำผิดต่อทั้งพระเจ้า และผิดต่อท่านพ่อ  
ข้าจะบอกท่านว่า ข้าไม่สมควรที่จะเป็นลูกของท่านอีกต่อไป  
ขอให้อ่านอยู่ในฐานะลูกจ้างของพ่อ.....  
ความคิดวนเวียนอยู่สักพัก... เขาก็ลุกขึ้น ไม่หันไปหาฝูงหมู  
เขาตั้งใจแน่วแน่แล้วว่า  
จะเดินทางกลับไปหาท่านพ่อ  
เหนื่อยแค่ไหนก็จะไปให้ถึง

# หัวใจพ่อ



ลูกา 15:20-21

เมื่อตั้งใจจะกลับไปหาพ่อ  
ทั้ง ๆ ที่หมดแรง เขาก็ยังค่อย ๆ เดินไป  
ตามทางเด็ด ผลไม้ข้างทางกิน พอประหวังให้มีแรงเดิน  
ค่าที่ไหน ก็นอนที่นั่น  
บ้านอยู่ไกล ... คราวที่จากมา จากมาแบบลูกเศรษฐี  
แต่ขากลับนี้ เป็นชายพอมหนังสือติดกระดูก  
ดวงตาสีกลมดำคล้ำ เสื้อผ้าขาดรุ่งริ่ง

แต่... เมื่อร่างดำ ๆ ของเขาโผล่ขึ้นมาจากขอบฟ้าไกล  
ก็มีใครคนหนึ่งเห็นเขา ... ดีใจมาก ใจ พ่อใจ  
พ่อรอเขาอยู่ทุกวัน พ่อเชื่อว่า เขาจะกลับมา  
พ่อผู้ซบวางใจไปหาเขาแล้วพ่อก็ทั้งกอด และจูบเขา!  
ลูกชายคนเล็กตกตะลึง... นี้อะไร เขาทรุดตัวลงกราบพ่อ  
“ท่านพ่อขอรับ กระผมผิดทั้งต่อพระเจ้าและต่อท่านพ่อด้วย  
ไม่สมควรจะได้ชื่อว่า เป็นลูกของพ่ออีกต่อไป”  
ขณะที่พูดนั้น น้ำตาไหลพราก



# รักที่ไม่เคยรู้



ลูกา 15:22-24

แทนที่พ่อจะสมน้ำหน้าลูก แม่ใจก็ยังไม่คิด  
เขาเรียกคนรับใช้ทันที  
“เจ้ารีบไปเอาเสื่อที่ดีที่สุดมาสวมให้ลูกชาย  
แล้วเอาแหวนมาสวมนิ้ว  
เอารองเท้ามาด้วยนะ”  
“ขอรับท่าน” คนหนึ่งรับคำสั่งแล้วรีบออกไปทำตามคำสั่ง  
เขาหันไปหาคนรับใช้อีกคน  
“ส่วนเจ้าไปเอาลูกวัวอ้วน ๆ มาทำอาหารเลี้ยงกันคืนนี้เลย  
ดูซิ ลูกของเราคนนี้ ตายแล้ว แต่กลับเป็นชั้นอีก  
เขาหายไปแล้ว แต่ก็ได้พบกันอีก”  
พ่อดีใจจนไม่รู้จะพูดอย่างไร ....  
ลูกตะลึงกับความรักของพ่อน้ำตาไหลไม่หยุด!  
แล้วพวกเขา ก็เริ่มงานเลี้ยง

# เกลียดที่ไม่เคยรู้



ลูกา 15:25-28

ขณะที่พ่อกำลังตื่นเต้นดีใจกับการที่ลูกชายคนเล็กกลับบ้าน  
ที่ทุ่งนา พี่ชายกำลังทำงานอยู่อย่างขยันขันแข็ง  
และเมื่อเย็นลง เขาก็กลับบ้าน

แล้วเขาก็แปลกใจที่บ้านมีเสียงของงานเลี้ยงรื่นเริง

“นี่...มันเรื่องอะไรกัน ทำไมท่านพ่อจึงจัดงานเลี้ยง?”

เขาถามคนรับใช้

“น้องของท่านกลับมาขอรับ นายท่านจึงให้ฆ่าลูกวัว ทำอาหาร  
เลี้ยงกัน ท่านดีใจที่น้องชายของท่านกลับมาอย่างปลอดภัย” คน  
รับใช้ตอบชื่อ ๆ ตามที่ได้เห็น

แต่..เมื่อได้ยินเช่นนั้น แทนที่พี่ชายจะดีใจ

เขากลับรู้สึกโกรธมาก

ส่วนตัวพ่อเองก็รีบออกมาชวนพี่ชายเข้าไปในงานเลี้ยง...

เขาไม่ยอมไป

เขาโกรธพ่อ

เขาโกรธน้อง !!

ทำไมจึงเป็นเช่นนั้น ??

# พี่ชายที่ไร้น้ำใจ



ลูกา 15:29-32

“ทำไมลูกจึงไม่ตั้งใจเหมือนพ่อ ที่น้องกลับมาเล่า?  
ดูซิ เขาไม่เป็นอันตราย ไม่มีสัตว์ร้ายมากัด ไม่มีโจรมาปล้น”  
“ท่านพ่อ!” เขารู้สึกเหลืออด  
“ท่านพ่อคุณะ ผมได้ปรนนิบัติท่านพอมานานก็ปีแล้ว?  
ท่านพ่อลองคิดดูซิขอรับไม่เคยติดต่อคำของท่าน แต่ลูกแพะสักตัว  
ท่านพ่อก็ไม่เคยให้ผมเอามาเลี้ยงกันกับเพื่อน ๆ  
.... แต่ แต่เมื่อลูกคนนี่ของท่านพ่อ  
เดินทางไปปลายทางทรัพย์สมบัติที่ท่านหามา  
ท่านพ่อกลับฆ่าลูกวัวอันเลี้ยงเขา  
ท่านพ่อครับ นี่มันอะไรกัน?”

ความเจ็บปวดของพี่ชายประดังออกมาจากปากของเขา  
พ่อรู้สึกเสียใจมาก ที่ลูกไม่เข้าใจเขาเลย  
“ลูกเอ๋ย ลูกอยู่กับพ่อเสมอมา ทรัพย์สินทั้งหมดก็เป็นของลูก

ทั้งหมดอยู่แล้ว

แต่เราควรจะทำเรื่อง ยินดีนะลูก

**เพราะน้องชายของลูกได้ตายแล้ว**

**แต่กลับเป็นขึ้นอีก**

**หายไปแล้ว แต่ก็ได้พบกันอีก”**